

RADIO-DIFUZIUNEA București

S-a emis și publicat astăzi 6.V.1933 ora 20.00
Conferința D-Presei Filologice
despre ...

Căsica, Gheorghe

Nor, principalele metode simță și spirit, resonanță desig-

său, demisi că probăa calitatea unei poezii, transformarea versurilor în proză. Îl sună inspirație poetică, invatați bătrânește pedagog, este învățătură care are un cuprins intelectual atât de clar, încât eliberat de particularitățile convenției poetice, acesta din urmă se întârziează în învățătură chiar în învățuirea noastră logică și teoretică noastră fizică a limbajului poetic. Iată se bine organizată este cugătura verității poetice, credem el. Când bătrânește învoacă luna, exprimându-i :

lună, tu stăpâne mării se pe-a lunii bolte luncii

și gândirilor sănd viață, superioitățile întîlnirei

gelește la astăzi de complicită, înțept se mi pierde nimic, bătrânește în modul poetic : luna, tu stăpâne mării, se luceci pe bolte lunii și sănd viață gândirile întîlnirei superioității? Metoda bătrâneștei profesor probă apă dar jucătărie unei inspirații, părțile operație contră bătrânește din supravînăre caracterului ei poetic.

Involuntară-i invatațura, cinea puță trage combinația deosebită de neașteptată, că ce ce urmărește specificul poetic, este bătrânește plus ce se introduce între exprimarea

acelui și în poetic și în modul obișnuit și convențional al recificării. Acest plus este făcut în exemplul de mai sus dintr-o simplă învățuire, dintr-o simplă variere a poeticăi, pe care o scriu abia totul, către de subiectantură sau complementul făcă de prezent, altăori doar există plus incomensurabil un element stat de inexistabil, devenind

în acordance măsură analitic, înțept recitării dela jocul Renasterii și de mai târziu, îl invocăm prin desipere un geniu privat, un geniu la noi, un geniu ne șăzoi.

Cine meditează la relația dintre limbajul poetic și poetic are în mintă
dein unei poezii și răspunsul său se comportă problema poeziei filologice. Să ară-

2.

poate în același spune că o poezie nu este filosofică, decât în măsură în care înțelesul său nu este filosofic. Numai un sacrificiu formalității și ironicității irationale, o poezie se transformă într-o înțelesire de proprietăți logice și împiedică articulația sa cu lumea și cu viață. În viziuni de genul filosofiei, enintările de aproape și lățărul proponerii de caleidoscopie, sunt adeseori mediocri amatori de poezie fără pur și simplu. Cine urmărește în poezie exprimare pacientă, viziuni lirice și aspirații esențiale și alegorice și simbolice, în același timp mai puțin sensibili la formalul moralizabil al particularului propriuvei.

Cum se explică atunci că se vorbește despre poezie filosofică înțeleasă ca scopul și rezultatul său să fie o reacție specială, care să delimitată ca avantajul făcă de reacția poetică care constă într-o lumenare și bucurăție în bătrânețe, formalul rătăciu, melancolie și orgăzăție sau tristețea depărtărilor prin moarte? Ideia unei poezii filosofice să alcătuiască în decursul timpurilor din nou omul să devină. Aici întâiun din rationalismul renascentist al secolului XVII și al XVIII-lea, unde apere și se reînnoiește concepția că adevarul și frumusețea nu există separat, pe care omul îl manifestă doar în abstracțiuni lirice și poetice și în fizica realității, pe care el însuși să le exprime prin valurile sensibilității și într-un mod mai concret. Truncul ca o formă înjerisătoare a adevarului este una din reprezentările mai înțeleasante ale culturii clasice și care conduce în cele din urmă la o elevată crită a idii și a artei. În același ^{context}, să se face ~~înțelesirea~~ să se constată că filosofii și se înțelesc în raport cu viața și cu poezia. Cu ce? Cu viața adevarului este slujită unei ^{dignități} metodice mai precise și cu operătul ^{operativ} sau ^{practic} al gândirii abstracte. Un filosof și teolog încearcă să înțeleagă concepții, înțelesând că viața este pe cetățean în civilizația românească și că credințele și confesiile vor fi înlocuite în acord cu speciațiiile bune conduse de filozofie. Tânărul român, printre filozofii manifestați ale artei, poartă

filosofică, unde în care continental este mai apreciată cind nu de tipul expresivii lui Schopenhauer, veritate să se bucură de o atenție specială. Această atenție și folit în sănătatea acordată persoanei filosofice în către filosofi care, mai cu seamă în ultimul vîc, său compoziții să intreagă fizul exprimării lor, ca cîntări din poftă - gânditări, munte de probleme și rezultatul cercetării lor să poată sprijini și prin întuitiile anticipătoare ale geniu-ului sănătății. Nu este de loc exagerat să spunem că gloria lui Goethe este în mare parte, făcută de către filosofi și critici de știință, care călăzuință în opera lui o inspirație omului său expresie filosofică care în secolul din urmă nu facea un număr de cîntări goethiene, încât, în Germania, devineea odată posibila dela un artizan de cîntări, să o introducă captivantă în materie.

În Franță, clasicismul, cu apăreaținea lui didactică și moralizatorie, a constituit dezvoltarea unor formă propice dezvoltării precum filosofice. Dar ca un gen aparte, patriciul clasicismul a apărut în Italia, chiar cu o spiritualitate romantismului, care, după cum a arătat Brunelleschi odată, perpetua în marile părți ale unei Româny, ale unei clădiri, sic cum i-a spus și Hugo și ale unei France, sera din spiritual discursiv al originaliilor religioase și ale tradițiilor teatralului sacru.

Pietorismul precum franceză și făcătorul unei dezvoltări patricii filosofice, mai cu seamă atunci când spiritualul științific al ultimului vîc, măndru prin acurățile lui în atenția demenției, dorea și pentru posibilitatea de demnitate egală. Granul spirit burghez al Franței de sub al domniei imperiale, acesta care urăea să se distreze pentru că dorește în orice împădurare să se instruiască, spiritual sănătate și se opere tratatul știință și românul naturalist, în care se potră apărea și ilustrația unor capitale probleme de biologie și ecologie, dorea că genovașă și într-o precădere fizică alimentul sănătosă și să fie sănătosă. Pe această atenție și spirit se aducăte precum unul Jules Verne sau a unui George Melies sau, în care se ilustrează importanța, între bărsi ale moralei contemporane. Astă-părtă-

4.

în timpul primului război mondial și în totul interbelic până la 1918, în care libertatea de exprimare nu grăbește să primească decărțirea rare, să se facă locul de revizuirea cu titlu desună variație a unui reprezent, în definitiv, să călăre, fără nicio altă preocupare...

Poezia filosofică în a doua jumătate a secolului trecut a alcătuit o felie de poeziă, în care gîndul săntămărtorit își ascunde spina în spatele a face loc unei grave a profesorilor și savanților. Le son trandafirii de primăvară și în zornă între acestea amintim poezia lui Verlaine, apărută într-un moment în care apoteozarea lui ~~poetei~~ ^{amintindu-ori} și-a învinsă într-un moment ^{inaltă} poezia din marginile folclorului, din răniția apărător al tradițiilor și naționalelor, ~~țărane~~.

Nu, aşa numita „poezie filosofică” nu a fost niciună o valoare a inspirației europene, ci mai degrabă un produs de disoluție al ei, favorizat de multe spirituri care pierduseră sentimentul aderătorului bătrâns. Dar dacă despre poezia filosofică nu se poate vorbi decât cu înrigurării conținute, este dreptul a spune că astfel bătrânează și ne prostrătoare despre filosofia poeziei... Lăciuțe inspirație bătrâncă se desfășoară dintr-un punct de vedere respectiv lumii, care n'are nicio niciodeună să fie devotată în proporții înrăurile, dar care poate să ghicește în intenție își, în cîntecul cel mai simplu, în expresie cea mai ingenuă. Filosofia pot deea reflecta supra realității ce mai multă interpretare decât pot să se facă să se exprime filosofic.

Așa îar, la drept respond, orice poezie adevarată este filosofică. Valoile spiritualului bătrâns, în intimitatea conștiinței, într-o neterminată comunicare și delă unde la altă unde, încearcă să le ușere. Economicul și politicul, atracțional, religiosul și istoricul alcătuiesc o străinătatea atât de urătoare, încât e ună năptită sensibiliitatea omului din aceste privințe, fără ca reacționarea să nu se recunoască în urmăre din punctele celelalte. Negruțorul cel mai orănit care distigă o vîrstă de lîngă lîngă

5.

transcendentă, îndepărtată și jăsto în înțelesul ei polivalen și moral. Toate tezile și structurile "comit" grecă de o parte și una din valurile spiritualului ce o bătă a celorlalte, antrenată în timp și exprimată în importanță, când în realitate nu se uite într-o trăire sălbatică și nejucătoare pe întreg frontul spiritualui, decât în preajmă explicație de ce aceea inspirație pătrată în scurta cucerire unei adunări, după cum poate întâlni și un judecț moral și un act de pietate. Deacă astfel se poate vorbi de o filosofie a poeziei, cu același îndreptare și judecț similar de o etică și de o religie a ei. Ea chiar, adesea în poezie trăiește totdeauna în această vîrstă a totalului. Înspătris din aceste legăturile înțelegerice spirituale, poezia se înțelege; cedură și se împărtășește și realitatea ei decadă în măndele acelor împărtășători grădiniști și artificiale, devene care nu mai stă în locuri unde pot gorosi.

Totuși jăsto înțelesul respectă că un anumit moment este modern, înțeles în cîincoare trei relații esthetice ale inspirației, a desprăttit judecății de perspectivă și națională. Cine dădească anilor de la urmă răbdare, conținut și luptă care încearcă mai înainte inspirația intelectualismului și literaturii românești poezie, are o creație simplificată la un simplu judecț de elemente divine, care a reușit să joace o parte dominantă într-un plan fără adâncime, deosebită și bunica pe care o vede obel din naștere, operat de urmă. Aceeași importanță o conține în artile plastice culturale, care urmărește elămirea lui și reprezentarea lui creștină și interioară obiectelor, pentru a nu scrie decât ceea ce se poate înțelege, adică amintirea omului a elementelor plastice, ~~concrete~~ în realitatea perspectiva asupra obiectelor, religioasă și filozofică, din care își tragează sursă creație unii Michelangelo sau unii Rembrandt. Dar potențialele creații sunt și au înțelesul celor care, fără ~~potrivitor~~ înțelesul sa, abatile Bremond, valoare confruntare ferică și frică pură,

rezolvat în năvălă rezistență de ironie și ironie intelectuală; deținătorul său
este și ca de la sine răbdare astică, înmormântând în mod destul de rezistență, că
poetica pură este negaționare, o răbdare religioasă și că primul urmărit este formă
înțeleptă de grijă. Dar după cum poetica i se revoluționează în negaționare, ca o
stăiu de formare, tot așa și ea și poartă apărarea modernității un alt fel de simbolistică
omenească, după cum aceea și patul său își determină drept conștiință, deoarece nemulțumirea
intenționată a unei amintiri înfățișări a lumii sau a englezilor românești, de judecățe,
poate că modernitatea în toate aceste valori. Existența și se dezvoltă în atmosferă totalitară
spirituală, din care ca tot ceea ce este existentă și întărită și jumătatea ei.

Literatură nu este unde este și nu un „cu” al poeziei filozofice. Este poezie astfel
ca într-o lume, discută doar, post filozofică de oameni de viziune. În realitate însă litera-
tură nu este nici filozofă și nu poate recădea, ~~depozitare~~ Creare nu este înțelește deținătorul
a credințelor și moralității filozofiei lui Ion Luca Caragiale om purtă său distincție călătoare
și umană vieții, care îl învelește în răbdare și în răbdare affectiv pe care îl
lăudă, totuși nu este astfel filozofă. Filozofie a lui Ion Luca Caragiale în sensul său este
căderea generală, inclusiv domeniul personalității atât în lumea formelor posibile, a
dimensiunilor și în planul conștiinței. Din acest punct de vedere, se poate considera că
„filozofie” se găsește în literatură, nu mai în același din posibile rale care iau forma
expresivă, estetică, dar chiar în cea mai simplă romântă și în cea mai nevidabilă cantică al lui.
Iată în aderență o drăguță, în care nu se poate recunoaște nicio formă literară de a formata
celană astăzi general!

Iată lucru! dăna plină
toleranță și stabilitate,
El, apăsându-și bucuria,
lumina - a lui singularitate!

7.

O pătră, o cișină pe apă bimăfătoare și reflectoare în ceea ce care să nu despărțește, să
timp, se găsește din ce în ce mai confruntată. Cineva își mișcă și se tragește mai întâi în
pierdere spirituală, fără să demonteze material acă lumenii și din îdagăne, și ca
materialitatea să fie de sine a apăi. Pădurea are moștii și „adâncime”, o viață care
luminaște și adâncește. Mărginea lumenii pe apă este o măslină umbrașăre, doar
o contracură slăbită și bruscă. Dincolo nu se poate să acceseze măslină. Aceia părți care
să intregească eternul, să le ducă elementele și care să-l peretelească, orientându-l spre o
existență care să le depășească. Înțelegere, înțelegere stăpână a lumii apărute în el, cunoscătorie și mărturie
întemeietă. Barajurile pe care o construiește lumea sunt o sărăcare de lumenă, și
radă nevoiească, ca o crăciună duluri. Destinția împărătescă este să fie un destin al
conștiinței. — Cercurile concentrice ale acelui pădure se largesc și se înțepă, și nu
să, dimineață dimineață se mătăsească, sănătatea marilor simboluri ale genului
stăpânească.

Filosofia noastră lui Eminescu a fost căutată în calea mai multe ori: acolo
unde nu totdeauna, nu totuști nu recunosc că cercurile sunt ^{pe mijlocul} și între primul și
al doilea cerc, unde nu recunosc că cercurile sunt ^{pe mijlocul} și între primul și al doilea cerc.
Filosofie eminesciană trebuie degradată din cunoștință și înțețire, care se asumă ~~deasemenea~~
în adâncină într-o lumenă al pădurii. Este ușor să căută în moduri și jocuri
în cîntec meu decupe „Păria lui Eminescu” (apărută la „Cartea Românească”), unde am
scris în patru sau cinci cercuri atât de despartite încât un sem filosofic nu să determină
chiar în matematică particularul, nu îndepărtarea ^{luminiș} de la ^{luminiș} de la ^{luminiș}, care nu a
reșinut decât o altă expresie a ethereului cunoștinței, a tenției lui de desfășurare.
Din lumenile următoare și următoare, împai în măslini și măslinătoare al
petrușii mărgărite.

Părțea moașă că cercul se poate muri și filosofia lui Eminescu", cu înțețire
intelectuală admisibilă mai multă, și a fortă locuri atât de rău potrivit, să te teorezia

3.

unii cogintiezi - exprimate at părții noastre mai născute. Așa că, valoarea care a înțele
acădă filozofie enigă, cără drept un tot cunoscute și tot cunoscute în cehitate de
prestabilitate, a meritit că slujește edificarea și dezvoltarea; apărând preinimicilele emanații
cării, optimismul său. Cea ce rezultă din faptul acela judecătore, cără îl se
născă, optimismul său. Înțelegând căre le născă, cum arătă și formulele laici
poate recunoaște numai buna - ~~înțelegând căre le născă~~, cum arătă și formulele laice
cum arătă naturația de a consemna căci, în cehitatea aceea a lui Dumnezeu,
se exprimă și apără, a preciza lui Iosif, legătura acestui omplet liniștit și generos
bunăcina ~~se~~ mult subiect.

În urmă decăduță a recenziilor noastre, sistematic intenționat literaturii noastre
era astfel patrat, și căci nici apărări în ceea ce privește obiectivă a afirma o poartă
în propria sa față de încadarea între ceea ce negăște și ceea ce afirmă și a răsuță. Această
capitolă cintărușă și literaturii noastre nu trebuia abatorită. După 1930 se observă însă
o migrare de formă. Dacă acestă căre redactare, paginărișcă, rechină jurnalistică
și inspirațională este o nouă practică a formei, o născătoare ca
cuvântului, a tragicomiei sensurilor, a nouăzilei, oricare simbolistică, destul de
rău susținută și împăcată valență poartă acum, a ~~conținut~~ în sine tendințile acestor
potrivită căre au venit și care dezvăluie puterea simbolismului, au crezut că
potrivită căre apărtătoare a escuipajelor, care ne permită să vorbim despre o
filozofie a poiesei, să ne spună căcă. În ceea ce privește noastre sunți
mergând pe ~~ruminește~~ același ~~ruminește~~ căcă, adică în a experiența de viață, la carierele
simbolice intelectuale ~~șopârle~~ cunoscătorii.

„De la poezie